

struisveeren (maar die tooi is toch wel een inventie van den Engelschen teekenaar?) moet men dat prentje ook als een mode-caricatuur, of wel als een politieke beschouwen? Een echte mode-spotprent is in alle geval die, waarop het nieuwe damescostuum een moeder uit den beau-monde in staat stelt, haar baby, zonder knopen los en weer vast te maken, even de borst te geven, terwijl het rijtuig reeds wacht.

Een andere prent doet door de koddige wijze waarop excesses in de mode geperiffleerd zijn, denken aan Fransche caricaturen uit den zelfden tijd, ze is echter pit-tiger en tegelijk strenger van teekening. Een dame met heel lang hangend haar en een heel klein hoedje waarop takkebossen van pluimen, wandelt hand in hand met een heer, die een monstrueus grooten hoed en een heel pieterig stokje draagt.

Zijn vader mag dan een domkop zijn geweest, zijn broers allesbehalve heilige boontjes, de Prins-Regent, later George IV was, zoover men kan nagaan, veel erger dan een losbol en deugniet: een hartlooze, door en door valsche, verwijfde schobbejak. Een van de dingen die hem het best in zijn vlegelachtigheid doen kennen, is het feit, dat hij die als eenig talent een buitengewone gave had om iemand te imiteren (zoo kon hij Kemble, den acteur die hem les in dictie had gegeven, verbluffend juist nadoen) er plezier in had, zijn krankzinnigen vader na te bootsen ten aanschouwe der verheugde gezellen zijner drinkgelagen en boeleerpartijen. Toen in 1816 ten gevolge der ver-

schrikkelijke economische crisis na de vele oorlogen, oproeren waren uitgebroken en weer onderdrukt, zaten verscheidene arme inwoners van Nottingham, die in hun onwetende woede de weefmachines hadden vernield (in welke zij vijanden van hun broodwinning zagen) in de gevangenis te wachten, maanden lang, tot het den Prins-Regent behagen zou, hun doodvonnis al of niet te bekrachtigen, maar zijn pretjes en de zorg voor zijn garderobe lieten hem geen tijd. Thackeray geeft zijn portret op deze wijze:

„Daar is zijn jas, zijn ordester, zijn pruik, daaronder zijn gezicht met den gemaakten,

dommen lach, met een lei en een stukje krijt zou ik hier en nu een herkenbare gelijkenis van hem kunnen schetsen. En toch, na in twintigtallen deelen over hem te hebben gelezen, oude tijdschriften en kranten te hebben nagesnuffeld op de jacht om hem te lee-

ren kennen, en hem hier op een bal, daar op een openbaren maaltijd, dan weer op de rennen, enzoovoort te hebben ontmoet — ziet men dat men nog niets heeft, niets dan een schijnvertooning. Zijn vader en voorvaderen waren tenminste mannen. Men wist waaraan men toe was met hen, wat zij zouden doen in gegeven omstandigheden, dat zij, als het ertoe kwam, konden vechten en zich als goede, taai soldaten gedragen. Zij hadden vrienden van wie zij, omdat zij naar hun smaak waren, konden houden, vijanden die zij flink verfoeiden, hadden hun eigen hartstochten, verrichtten handelingen die in hun aard lagen, hielden er een per-

MARKS. HOW TO GET UNMARRIED...